

Az egyik nézett és nem látott,
a másik vak lelkébe nézett.
Motyogott lent egy boldog részeg,
ki épen bánatot okádott.
A parkban egy szőke, öregdiák .
a rovásait számolgatta,
füttyörészett és belevésett
egy lányszívet a parki padba.
Villamos csöngött, egy utcaseprő
a gondját szidta, elsejéig...
csupa hétköznapi volt a világ.

Lehet-e zászlót tűzni a szívbe
és így rohanni végig-végig?
Az élet, bizony, furcsa barikád...

Az egyik mindig nevetett, mint a nap,
a másik könnyezett, mint a felhő.
Ember volt, szegény, ez is, az is,
és én voltam mind a kettő.

Gál László

BOSÁN GYÖRGY:

Zentai utca (olaj)